

„GLAZBENA MATICA“ IZ LJUBLJANE.

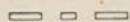

KONCERAT

pjevačkoga zbora »GLAZBENE MATICE« iz ljubljane pod vodstvom koncertnoga vodje g. **Mateja Hubada**, priredjen u **subotu dne 2. svibnja 1908.** u 8 sati na večer u velikoj dvorani »HRVATSKOG DOMA« u Zagrebu.

Sudjeluju: gdja. Ivica pl. dr. **Foedranspergova**, g. **Julij Betetto**, konzervatorist, orkestar kr. domobranske glazbe te muški i ženski pjevački zbor „GLAZBENE MATICE“ (150 članova).

R A S P O R E D :

1. F. S. VILHAR: **Slovenec i Hrvat.** Muški zbor.
2. a) JOSIP PROCHASKA: **Ljubezen.** Mješoviti zbor.
b) **Slovenske narodne pjesme.**
 - I. Je pa davi slan'ca pala.
 - II. Prišla je miška.
 - III. Luna sije. (Riječi Fr. Prešerna, napjev Fleišmanov.)
Za mješoviti zbor harmonizovao M. Hubad.
3. ANTON LAJOVIC: a) **Bolest kovač.**
b) **Napitnica.** Peteroglasni mješoviti zborovi.
4. P. HUGOLIN SATTNER: **O nevihti.** Riječi Simona Gregorčiča. Mješoviti zbor.
5. ZDENKO FIBICH: **Jarni romance.** (Proletna romanca.) Riječi Jaroslava Vrchlickoga, za soli, mješoviti zbor i orkestar. Op. 23. Sopransolo pjeva gdja. Ivica pl. dr. Foedranspergova, a bas-solo gosp. Julij Betetto.
6. H. HERMANN: a) **Trije potniki.**
b) **Salomon.** Pjeva g. Julije Betetto; na glasoviru ga prati g. Niko Štritof.
7. ANTON FOERSTER: **Ljubica.** Mješoviti zbor.
8. **Slovenske narodne pjesme** za mješoviti zbor:
 - a) **Meglica,** harmonizovao Oskar Dev,
 - b) **Bra'ci, veseli vsi!**
 - c) **Ljub'ca, povej, povej!**
 - d) **Škrjanček poje, žvrgoli.**Harmonizovao Matej Hubad.
9. ANTON NEDVĚD: **Nazaj v planinski raj.** Mješoviti zbor.
10. ANTON DVORAK: **Zaključni zbor I. dijela oratorija „Sv. Ljudmila“.** Mješoviti zbor i orkestar.

KONGRESS

... ..

... ..

... ..

1. Slovenec i Hrvat.

Iz bratskog zagrljaja
Poleti pjesmo sveta,
Iznesi sreću raja
Pred lice cijelog svijeta,
Dva svjetla sada staše
U jedan plamen sjat,
Kad desnicu si daše
Slovenec i Hrvat.

Odnjihala nas jedna
Slobode željna mati
I plakala je bijedna
Sa kobi što je prati,
Gdje još smo pocijepani
Dok ropstvo tišti nas,
Al' naći lijek toj rani
To zavjet nam i spas.

Od snježnoga Triglava
Do divnoga Balkana
Toj majci puče slava
I zora novog dana.
U mraku neće žalit
Već sunce će joj sjat
Što prvi će zapalit
Slovenec i Hrvat.
Slovenec i Hrvat
Za uvijek brat i brat!

2. a) Ljubezen.

„Prijaši drevi, fantič moj,
Čez tri molčeće gore!
Ni očka, mamice doma,
Boš moj do zlate zore!“

„Kako naj jašem, ljubica?
Brez podkev moj je vranec,
Pa zobal ni že tri noći,
Opešal bi mi v klanec!“

„Prijaši z vrančem, fantič moj!
Pšenice mu nasujem,

Studenčnice srebrne dam
In z zlatom ga podkujem!“

„Kako naj jašem, ljubica?
Čez goro burja piše,
Prezebel v ostrem mrazu bi
Do tvoje bele hiše!“

„Prijaši, dragi fantič moj!
Jaz skrbno te odejem
In z vročo srčno te krvjo
Prezeblega ogrejem.
Prijaši, fantič moj!“

2. b) SLOVENSKE NARODNE PJESME :

I. Je pa davi slan'ca pala.

Je pa davi slan'ca pala
Na zelene travnike,
Je vso trav'co pomorila
In vse žlahrne rožice.

Meni pa ni nič za rož'ce,
Če jih slan'ca pomori,
Meni je za dekle moje,
Če me ona zapusti.

Ravno sredi moj'ga srca
Ena rožica cveti,
Če ne boš ji prilivala,
Se gotovo posuši.

Kaj ji bodem prilivala,
Nimam vinca ne vode,
Pa ji bodem le prilila
Svoje solzice svetle.

II. Prišla je miška.

Prišla je miška iz mišnice
Vzela pšenico iz žitnice.
Miš pšenico
Pod goro,
Pod to goro zeleno.

Prišla je mačka iz mačnice
Vzela je miško iz mišnice.
Mačka miško,
Miš pšenico
Pod goro,
Pod to goro zeleno.

Prišel je volk iz volčnice
Vzel je mačko iz mačnice,
Volk je mačko,
Mačka miško,
Miš pšenico
Pod goro,
Pod to goro zeleno.

Prišel je medved z medvednice,
Vzel je volka iz volčnice.
Medved volka,
Volk mačko,

Mačka miško,
Miš pšenico
Pod goro,
Pod to goro zeleno.

Prišel je lov'c iz bajtice
Ustrelil medveda iz medvednice.
Lov'c medveda,
Medved volka,
Volk je mačko,
Mačka miško,
Miš pšenico
Pod goro,
Pod to goro zeleno.

Prišla je smrt iz mrtvašnice,
Vzela je lovca iz bajtice,
Smrt je lovca,
Lov'c medveda,
Medved volka,
Volk je mačko,
Mačka miško,
Miš pšenico
Pod goro,
Pod to goro zeleno.

III. Luna sije.

Luna sije,
Kladvo bije
Trudne, pozne ure že;
Prej neznan
Srčne rane
Meni spat' ne daje.

Ti si kriva,
Ljubezniva
Deklica nevsmljena!
Ti me raniš,
Ti mi braniš,
Da ne morem spat' doma.

Obraz mili
Tvoj po sili
Vedno mi je pred očmi;
Zdihujoče
Srce vroče
Vedno k tebi hrepeni.

K oknu pridi,
Drug ne vidi
Ko nebeške zvezdice;
Se prikaži,
Al' sovraži
Me srce, povej, al' ne!

Up mi vzdigni,
Z roko migni,
Ak' bojiš se govorit'! —
Ura bije,
K oknu ni je,
Kaj sirota čem storit'.

V hram poglejte,
Mi povejte
Zvezde, al' res ona spi;
Al' poslušaj,
Me le skušaj
Al' za družega gori.

Ako spava,
Naj bo zdrava,
Ak me skuša, nič ne de.
Po nje zgubi,
Ako ljubi
Druž'ga, poč'lo bo srce.

3. a) Bolest je kovač.

Bolest je kovač
Za moje srce.
Na njenem ognjišču
Mi strast gori.

Vedno strašni vihar
V žerjavico srca
Divje sopiha
In grozne plamene
Pali mi besno.

Bolest pa nevsmiljeno
Kuje srce,
Dokler trdo ni
Kakor jeklo kaljeno.

Dobro kuje bolest!
Ne stare vihar
In mraz ne požge
In rja ne sne,
kar bolest je skovala

3. b) Napitnica.

Moj dom je v trsu kočica,
A ljubica — majolčica!
Nad trsom mlada
Tička dva
Se ljubita.

Čink, čink! prepevata
In s kljunčki se poljubljata.
Ah, ta ljubav! . . .
A moja ljubica
Je le -- majolčica!

4. O nevihti. (Oluja.)

Zanesi nam, zanesi, Bog,
Otmi nas rev, otmi nadlog!
Grozi sovražnica srdita
V oblakov sivih plašč zavita;
Beseda njena — grom rohneč.
In nje pogled je — blisk goreč.
Besede grom in blisk očesa
Nebesa in zemljo pretresa.
Pod plaščem nosi bič prikrit,
Oj bič iz zrn ledenih zvit!
Gorje, če jezna ga zavzdigne,
Če ž njim po polju plodnem švigne,
Gorje!
Glej, tam na polji setev mlada,
Živilo naše, naša nada,
Pod težo sklonjeno drevo,
Glej, nežni cvet na mladem vrti,
Ognjeni sok na vinski trti
Plaho ozira se v nebo,
In vse se vije, vse trepeče,
Boji vse šibe se grozeče.
Zanesi nam, zanesi, Bog,
Otmi nas rev, otmi nadlog!
Oh, saj te kličemo očeta,
Čuj prošnjo siromaka kmeta,

Sprejmi naš jok in vzdih in stok,
Ne vniči žuljev pridnih rok!
Ti migni — blisku žar se vpihne,
Le prst zavzdigni — grom potihne,
Le veli — bič se razdrobi,
Le želi — led se raztopi,
In roka, ki je prej grožila,
Bo blagoslov na nas rosila.
Zanesi nam, zanesi, Bog,
Otmi nas rev, otmi nadlog!

Zastonj!
Nebo mu prošnje te ne čuje;
Vihar strašan
Čez drn in strn grme prihruje,
Ledeno zrnje v setve vsuje
Oblak teman —
Končan je cvet in sad obran —
Gorje!
Ozre se kmet na strte nade
Ozre na sinke, hčerke mlade,
In divja bol, skrbi strašne
Očetu v srci zablesne, —
Gorje ti, vbogi kmet, gorje!

5. Jarni romance.

Nekdaj je star bil čarovnik,
V ledenem živel gradi,
Od slane tkan je nosil pas,
Snežen je bil po bradi.

Glavo mu smrečji venec kril
In cveti obledeli,
Na plašči pa meglenem so
Kristali mu žareli.

Obšla ga tožnost je nekoč
V podzemskem hladnem rovi.
Zato je šel pogledat v svet.
Kam plovejo mrakovi.

O zemlji čul je davno že,
Kjer v grmu ptiček biva,
Kjer v vsake reke trsji se
Prelepa Vila skriva.

Kjer sonce si ves božji dan
Obraza ne zakrije,
Kjer pesmi, zvezd je toliko,
Kjer cvetov tisoč kljuje.

V rokó je vzel svoj gromni kij
In v plašč zavil se ože;
Veselil se, da k velim bo
Pritiskal ustnom rože.

Veselil se, da Vile bo
Objemal lahkonože;
V tój nádeji veseli že
Prešel je kraje mnoge.

A žalost! Kakšen izpremin!
Kadar je predse dahnil,
Ohladil se je solčni žar,
V rokah mu cvet usahnil.

Na rekah led, na zemlji sneg,
Meglè povsod studéne,
Puščava svet in smrt povsod,
A vile niti ene!

Le stari led in mraz in sneg,
Kjerkoli zrè v daljavo,
In čarovnik razjoka se
In sam si vzame glavo.

A topli dihi v zraku spet
Igrajo se veseli,
In čudo, starcu pricvetó
Iz trupla zvončki beli!
Iz gaja detal se glasi
In prepelica v doli,
Marjetic, kot bi jih posul,
Log poln je na okoli.

In v trsji kite kakor prej,
Spet Vila spleta Vili.
Pretožni zimi konec je —
Pozdravljen, majnik mili!

6. a) Trije potniki.

Šlo potnikov je troje
po cesti skozi mrak,
z besedo to in to je
„Kvartajmo!“ zinil vsak.
In prvi de' v zavzetji:
„Pa morda za denar?“
Oglasi pa se tretji:
„Za celi svet makar!“
„Najmlajši solnce samo,
kot maja dan vesel,
je vrgel srce-darno
in z glasnim smehom del:
„Jaz nimam druge želje,
izbral svoj del sem sam,
ime mi je Veselje,
juhej, dovolj imam!“

In drugi, bied u obličje
govoril je za njim:
„Bahanje to za nič je,
za — sé se ne bojim!
Ni mar mi marsiktero
in tvoje ne srce,
glej, križev desetero, —
jaz znam, jaz sem Gorje!“
A tretji tiho zá — se
je skrival zloben smeh,
ozrl je na oba se:
„Dovolj mi šal je teh!“
Z menoj, gre kdor je srečen,
z menoj, kdor je potr,
in moj uspeh je večer:
Trumf — as! — ker jaz sem Smrt!“

6. b) Salomon.

Zamrli večernih fanfar so odmevi,
Kralj Salomon nočno diha spanje,
od straže angeljev božjih obdan je,
šest tisoč na desni, šest tisoč na levi.

Bedijo nad kraljem, da mirna mu noč je,
če zmračí obrvi mu sen, ki ga muči
ta hip iz noči se dvignejo luči,
plamtečih mečev grozeče tisoč je.

In zopet ugasnejo meči jasni
angeljev božjih, vsa groza prešla je
kot senca; na kraljevo lice smehlja je
razgrnil je sen se ta polglasni:

„O Sulamit! Glej na tem sveti
bogastvo moje je brez meje,
Kralj Izraela in kralj sem Judeje,
a brez tebe bi moral umreti!“

7. Ljubica.

Ležal na mrtvaškem odru
V sobi temnej mlad je mož
Sredi belih sveč berlečih
Sredi lepih svežih rož.

Mrtveca od jutra v večer
Hodijo ljudje kropit,
Vsi so prišli, samo negdo
Ni prišel tja zanj molit.

Vsi so prišli, samo ljube,
Ljube k njemu ni bilo,
Ljube mlade, ljube lepe,
Ki jo ljubil je srčno.

Pa pred kočico dekleta
Drobne stiskajo glavé
In skrivnostno šepetajo
V úho si besede té:

„Vsi so prišli, vsi so prišli,
Ga kropit in zanj molit,
Samo ona, samo ona,
Ni prišla se poslovit.

Saj sem rekla, saj sem rekla,
Da je čisto brez srcá,
Da za njega nič ne mara,
Da za norca ga ima“.

V sobici ženice sive
Jagode prebirajo,
Gibajo čeljusti stare
V vrata se ozirajo.

Vsakega motréč pazljivo,
Sive glave májejo,
Mej seboj odduška srčnej
Bolečini dájejo:

„Glejte, glejte vsi so prišli,
Cvetkove le ni bilo,
Kdo bi mislil, kdo bi mislil,
Da brezsrčna je takó.

Kaj se hoče, kaj se hoče,
Svet zapustil je Gospod;
Brez vesti je, brez srcá je,
Tak je zdaj ta mladi rod“.

Drugo jutro zgodaj zgodaj
Zvon se tožno je glasil —
Kdo nocoj je neki zopet
Sè zemljé se preselil?

Hitro se izvé novica,
Bliskoma po vasi gré:
Cvetkova je preminula,
Počilo jej je srcé.

8. SLOVENSKE NARODNE PJESME :

8. a) Meglica.

Sem mislil snoč v vas iti,
Je bl'a meglica v jezери,
Megla, megla v jezeri.

Prosila ljubca je Boga,
Da b' šla meglica z jezera.
Megla, megla z jezera.

Je ljubca b'la uslišana,
Meglica šla je z jezera,
Megla, megla z jezera!

8. b) Brat'ci veseli vsi !

Bratci veseli vsi!
Pesem zapojmo mi
Od vinca sladkega,
Ko solnce čistega.

Glažke nalijmo si,
Ven ga popijmo vsi!
En glažek al' pa dva,
To nam korajžo da.

Kadar pri miz' sedim,
Glažek v rokah držim,
Srce se smeje mi,
Ker me prav veseli.

Kadar pa vinca ni,
Takrat me vse boli.
Vince mi zdravje da,
Ker moč v seb' ima.

Kadar pa d'narcev ni,
Kaj pa nas to skrbi,
Saj birt še kredo 'ma,
Bratci le pijmo ga!

8. c) Ljub'ca, povej, povej!

Ljub'ca, povej, povej,
Al' me še ljubiš kej,
Al' me še ljubiš kej,
Dekle povej!

„Očka me kregajo,
Mam'ca mi branijo,
Jaz ti tako povem
Da te ne smem.“

Očka te kregajo,
Mam'ca ti branijo,
Jaz pa ne maram nič,
Pojem ko ptič!

Dečva, povej, povej,
Al' me še ljubiš kej,
Al' me še ljubiš kej,
Dečva povej!

„Jaz ti tako povem:
Ljubit' te več ne smem,
Ker 'maš ti družih več,
Ljubezen je preč!“

8 d) Škrjanček poje, žvrgoli!

Škrjanček poje, žvrgoli,
Še bel'ga dneva veseli,
Škrjanček poje beli dan,
Pozdravlja hrib in plan.

Kjer kol' se mi dva srečava,
Prav milo se pogledava,
Vse solzne naj'ne so oči,
Vse to ljubezen s'ri.

Škrjanček poje, žvrgoli,
Še bel'ga dneva veseli,
Pozdravlja z drobno pesemco
Tud' mojo ljubico.

Kjer kol' sem hodil, kjer sem bil,
Pa take nisem še dobil,
Da b' b'la t'ko bel'ga ličica
Pa srca vsmiljen'ga.

9. Nazaj v planinski raj.

Pod trto bivam zdaj
V deželi rajskomili,
Srce pa gor mi sili
Nazaj v planinski raj!
Zakaj nazaj?
Nazaj v planinski raj!

Glej ta dolinski svet,
Te zlate vinske griče!
Te nič, te nič ne miče
Njih južni sad in cvet?
Zakaj nazaj?
Nazaj v planinski raj!

Tu zelen dol in breg,
Tu cvetje vže budi se,
Tu ptičji spev glasi se,
Gore še krije sneg.
Zakaj nazaj!
Nazaj v planinski raj!

In to ti nič ni mar,
Da dragi srčno vdani
Ti kličejo: Ostani!
Nikar od tog, nikar!
Zakaj nazaj?
Ne vprašajte zakaj!

O, zlatih dni spomin
Me vleče na planine,
Po njih srce mi gine,
Saj jaz planin sem sin!
Tedaj nazaj!
Nazaj v planinski raj!

10. Zaključni zbor I. dijela oratorija „Sv. Ljudmila“.

Snov oratorija je spreobrnjenje češkega naroda k krščanstvu. Puščavnik Ivan je v paganskem svetišču razbil sohe paganskih bogov Vesne, Babe, Triglava, Svitozora itd. V sklepnem zboru I. dela izraža ljudstvo svoje ogorčenje nad tem zločinom in kliče solnce iz neba na pomoč:

Vse lomi se in v kaos strmoglavi,
In vse v propast megleno se potaplja,
Vse vpije, tuli in v temi mota se,
Kar dvignili so dedje prejšnje čase —
Vse v nič je poteptano,
Vesmirje celo palo je v temo.
O luč vsevečna, ki na nebosklonu se dvigaš,
In vladaš z zlatim solnca ščitom,
Zlet' dole, o večna luč,
Osveti nam stezo!

TISAK M. MAJCENA, ZAGREB.